

a felszabadító háborúban, egészen az 1691. augusztus 19-ig, amikor elesett a zalánkeméni csatában.

Egy több évszázados múlta visszatekintő főúri család utolsó nemzedékéhez tartozott. Jelentősége mindenekelőtt abban rejlik, hogy a középkori és koraújkor Magyar Királyság egyik legfontosabb családjának egyik utolsó sarjaként igyekezett a Zrínyiek, mindenekelőtt édesapja méltó utóda lenni. Előadásomban ígéretes, a csatatéren félbeszakadt életpályáját ismertetem legfontosabb vonásokban.

Konkoly Sándor (PTE Szentágotthai János Szakkollégium)

A Mohácsi-sziget szerepe a kora-újkor hadjáratokban

A Mohácsi-sziget vízrendezések előtti állapotát – különösen Andrásfalvy úttörő jellegű munkálatai óta – hajlamosak vagyunk az ártéri gazdálkodás tipikus színtereként, egyfajta út- és településhálózat nélküli barátságtalan mocsárvilágként elképzelni. Középkori legendáink és újkor térképeink mindezt alátámasztani látszanak, az ártéri haszonvétel kora-újkor adóösszeírásai ugyanezt erősítik. Mohács előtti okleveleink és a sziget magasártéri szintjéről előkerült régészeti leletek ugyanakkor templomos helyekről, településeket összekötő közlekedési pályákról és átkelőhelyeket védő erődítményekről tanúskodnak. A képet tovább árnyalják a 17. század végi felszabadító hadjáratok hadinaplói, hadijelentései és térképi ábrázolásai, amelyek alapjaiban változtatják meg a 380 km²-es szigetvilágról szerzett ismereteinket. Korábban a Mohácsi-szigetet, mint általában minden mocsaras, állandóan, vagy időszakosan vízjárta területet katonai hadműveletekre alkalmatlan, harcászati szempontból értéktelen területnek tartották. Emiatt a felmérésére sem fordítottak különösebb gondot, így a sziget valós feltárása – egészen a 19. század derekáig – rendre elmaradt. A külföldi levéltárak magyar vonatkozású anyagainak elmúlt időszakban történő feldolgozása azonban újabb adatokkal szolgált a „Baja alatti nagy dunai sziget” természet- és katonaföldrajzi viszonyrendszerének alaposabb megismeréséhez. A Mohácsi-sziget kedvező adottságai és stratégiai jelentősége révén nemcsak kiemelt szerepet játszott a hadműveletek megtervezésében, de jelentős mértékben hozzájárult a dél-alföldi törökellenes hadjáratok sikeréhez.

Csik Ádám Lajos (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium)

A magyar haderőfejlesztés tendenciái, és a politikai tiszti tevékenység változásai 1948-1968 között.

A magyar haderőfejlesztés nemcsak a háborús időszakokban és az azokat megelőző években, hanem már a '40-es évek második felében és '50-es években is meghatározó volt Magyarország történelmében. A II. Világháborút követő 1948-as haderőfejlesztés fontos programja volt az éppen csak kialakuló magyar államszocialista rendszernek. Előadásom tervezett témája elsősorban az 1948-1953. és az 1958-1968. zajlott haderőfejlesztési programok számbeli és koncepcionális összehasonlítása.

Másik főbb tematikai egységnek a magyar hadseregben belül működő politikai tiszti, később tiszthelyettesi tevékenység változásainak, fejlődésének, főbb állomásainak ismertetését tervezem.

A tárgyalt időszak igen izgalmas. Az akkoriban kibontakozó, majd folyó hidegháborús hatalmi vetélkedésben szatellit államként résztvevő Magyarország a hadsereg fejlesztésére vélt és valós okok alapján kényszerítve volt. Ezekbe a programokba hatalmas emberi, gazdasági és anyagi erőforrásokat fektetett mindkét időszakban. Más oldalról tekintve